

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **ATON SECURITY s. r. o.**, IČ 26402009, Na Stráži 1576/35, 190 00
Praha 9

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 70280043, Masarykova 427/31, 602 00
Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2017, čj. 11885/17/5200-11431-706871,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[II] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 24. 5. 2017, Krajskému soudu v Plzni doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 3. 2017, čj. 11885/17/5200-11431-706871 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (dále též „prvoinstanční správní orgán“ nebo „prvoinstanční správce daně“) ze dne 28. 2. 2014, čj. 211260/14/2407-24800-404772 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“ nebo „platební výměr“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci doměřena podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o daních z příjmů“), a podle § 143 odst. 1, 3 daňového řádu, z moci úřední daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši 722 760 Kč a současně byla žalobci uložena povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 144 552 Kč.
2. Daň z příjmu právnických osob byla v rozhodném období upravena zákonem o daních z příjmů.
3. Postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní, upravuje daňový řád.

[III] Žaloba

4. Žalobce připomněl, že předmětem sporu je postup žalovaného, který v napadeném rozhodnutí potvrdil správnost rozhodnutí prvoinstančního správce daně, resp. postupu, při kterém bylo žalobci znemožněno prokázat navrženými důkazy skutková tvrzení při provádění daňové kontroly. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval *a)* fakturami od dodavatele BBF Pro Car s.r.o., nám 14. října 1307/2, Praha 5, DIČ CZ 26374978; *b)* fakturami od dodavatele R.M., B. 781, P., DIČ CZ...; *c)* náklady za nákup nafty spotřebované vozidlem Hyundai Santa Fe, RZ ... a náklady za nákup benzínu spotřebovaného vozidlem Chevrolet Camaro RZ ...
5. Žalovaný se v rámci daňového řízení, s přihlédnutím k právnímu názoru obsaženému v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2016, čj. 30 Af 50/2014-89, zabýval především fakturami od dodavatele BBF Pro Car s.r.o., neboli poskytnutým plněním od žalobcova dodavatele BBF Pro Car s.r.o. Krajský soud v Plzni totiž v dříve zrušeném rozhodnutí žalovaného shledal pochybení pouze v této části. Soud tak současně vyslovil názor, že žalovaný již nepochybil při přezkumu další části žalobcova odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správce daně.

6. Žalobce, respektujíc názor krajského soudu, proto namítal pochybení žalovaného při přezkumu odvolání právě v části zaměřené na náklady zaúčtované od BBF Pro Car s.r.o.
7. Žalovaný se ve svém dřívějším rozhodnutí ztotožnil s prvoinstančním správcem daně, když své rozhodnutí opřel o tzv. signální informaci, že osoby vystupující za BBF Pro Car s.r.o. o chodu společnosti neví nic, nebo nemají plnou moc k zastupování. Krajský soud považoval postup žalovaného za nepřijatelný, protože to byli správci daně, kteří tímto způsobem sami určili, že by jim řečení svědci nic ve věci neosvětlili. To by se snad dalo akceptovat u navrhovaných svědků, kteří by byli s BBF Pro Car s.r.o. spojeni jen velmi okrajově, ale nikoliv u jednatelky společnosti a svědka, který má podle informací známých správcům daně vystavovat za společnost doklady, obsluhovat datovou schránku a zajišťovat veškeré další obchodní záležitosti. Takoví svědci by pro osvětlení věci měli být v daňovém řízení vyslechnuti a obsah jejich výpovědi není možné dovozovat názorem správce daně. Krajský soud poukázal na § 100 odst. 2 daňového řádu, podle kterého *v případě, že se předvolaná osoba bez dostatečného důvodu nedostaví ani po opakovaném předvolání*, může správce daně vydat rozhodnutí o předvedení a požádat o její předvedení příslušný bezpečnostní sbor, *který má pravomoc k předvedení podle jiného právního předpisu*. Soud byl toho názoru, že právě v případě M. M. a P. K. byl prostor pro předvedení těchto svědků Policií ČR. Tím, že tak správci daně neučinili a bez dalšího domysleli obsah svědeckých výpovědí, došlo k zásadnímu procesnímu pochybení, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
8. Žalobce připustil, že je zřejmé, že se prvoinstanční správce daně pokusil M. M., jednatelku BBF Pro Car s.r.o., předvolat a následně i předvést prostřednictvím Policie ČR (dále též „PČR“). Uvedené oddělení PČR však prvostupňovému správcovi daně sdělilo, že žádost o předvedení nelze realizovat, neboť se M. M. na adrese trvalého pobytu již několik let nezdržuje a její současný pobyt mu není znám. Žalobce vyslovil přesvědčení, že s ohledem na možnosti veřejné správy, zejména pak správců daně a závažnosti celé věci se prvoinstanční správce daně nepokusil přiměřeným způsobem zajistit provedení důkazu výsledkem M. M. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pod bodem 19. navíc tvrdí, že ze strany správce daně byly učiněny veškeré možné kroky k zajištění výpovědi M. M.. Žalobce s tímto názorem nesouhlasil, neboť je zřejmé, že správce daně se pokoušel jmenovanou svědkyni předvolávat k podání svědecké výpovědi, a to formou předvolání vždy na adresu trvalého pobytu, kde se dle sdělení místního oddělení PČR fakticky nezdržuje. Toto oddělení navíc správce daně požádal o předvedení svědkyně. Výsledek předvedení tak musel být zcela jasný. Žalobce byl toho názoru, že by správci daně postačovalo pouze požádat PČR, aby nahlédla do systému ETŘ a sdělila současné a faktické místo pobytu svědkyně, popř. tel. kontakt, který správce daně běžně k předvolávání využívá. Dle žalobce, žalovaný napadeným rozhodnutím podpořil nezákonné jednání prvoinstanční správce daně v daňovém řízení. Ostatně, kdyby žalobce měl

zákonnou možnost sám se dotázat PČR na kontaktní údaje svědka, jistě by tak učinil a správci daně by je poskytl.

9. Jinak tomu bylo u žalobcem navrhovaného svědka P.K., který se dne 14. 10. 2016 dostavil k prvoinstančnímu správci daně a přibližně po sedmi letech od poskytnutí plnění vypovídal. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvádí pasáže z výpovědi P. K., ze kterých je patrné, že tento svědek logicky s odstupem času vypovídá obecně. To ostatně žalobci připisuje k tíži, když výpověď svědka označuje za nevěrohodnou. Dle žalobcova názoru, nevěrohodnost výpovědi může spočívat v tom, že svědek záměrně nevypovídá pravdivě a nikoliv tak, jak si je schopen s odstupem od události vzpomenout. Žalobce souhlasil s žalovaným, že smyslem dokazování je jednoznačně prokázat, zda k plnění došlo či nikoliv, jak uvádí pod bodem 25. napadeného rozhodnutí. V té souvislosti tak sám žalovaný vyslovil právní názor, že smyslem dokazování je též jednoznačně prokázat, že plnění přijato nebylo. S takovýmto odstupem času není možné, aby svědci vypovíдали detailně, tak jak by tomu bylo bezprostředně nebo pár let po uskutečnění plnění.
10. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovanému byla předložena veřejná listina (notářský zápis NZ 23/2017, N 26/2017 ze dne 24. 2. 2017), v níž P. K. popisuje průběh jednání prvoinstančního správce daně, který lze považovat za rozporný se zásadami dobré správy, kdy v tomto důsledku si vzpomněl pouze na zlomek věcí. Dále pak P. K. uvedl, že v nedávné době objevil různé účetní záznamy, na kterých figuroval název žalobce. Jelikož P. K. našel i fotografie z místa poskytnutého plnění, byly tak předloženy správci daně. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením P. K. o postupu správce daně, kdy odkázal na jeho výpověď, ze které nemá vyplývat jeho tvrzení zaznamenané do veřejné listiny. Žalobce na základě tvrzení P. K. navrhl jeho opětovný výslech, který by mohl a měl odstranit pochybnosti v souvislosti s průběhem daňové kontroly. Toto prvoinstanční správce daně odmítl, a to z důvodu jeho strohé dřívější výpovědi. Žalovaný se též podívil, proč fotodokumentace nebyla předložena v průběhu daňové kontroly a nepředložil ji sám žalobce. Jelikož žalobce neměl fotografie k dispozici (měl je P. K.), je tak zřejmé, proč je žalobce předložit nemohl. P.K. dále uvedl, že v nedávné době slyšel o M. M., proto bylo žalobci zřejmé, že ta není osobou nezvěstnou a nedohledatelnou, a navrhl její výslech. Navržený výslech se však neuskutečnil s odkazem na to, že žalovaný je toho názoru, že byly vyčerpány všechny možnosti pro jeho uskutečnění. Ani s tím žalobce nesouhlasil.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný se vyjádřil k žalobě v podání ze dne 3. 8. 2017. Žalobu považoval za nedůvodnou a navrhoval její zamítnutí, když argumentačně vycházel z obsahu napadeného rozhodnutí (viz níže citované pasáže).

[IV] Posouzení věci krajským soudem

12. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
13. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, *soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
14. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, *soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.*
15. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**
16. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobci zvýšen základ daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 o 3 803 271 Kč a následně doměřena podle zákona o daních z příjmů a podle § 143 odst. 1 a 3 daňového řádu z moci úřední daň z příjmu právnických osob za uvedené zdaňovací období ve výši 722 760 Kč.
17. Dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.
18. Dle § 8 odst. 1 daňového řádu, správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.
19. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
20. Dle § 92 odst. 4 daňového řádu, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
21. Žalobce tentokrát uplatnil pouze námitky stran BBF Pro Car s.r.o. Soud pro úplnost připomíná, že rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, čj. 30 Af 50/2014-89 (dále též „původní rozsudek“), zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2014, čj. 30494/14/5200-11431-706871, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V relevantní části původního rozsudku soud mj. konstatoval: „*Sumarizováno, správci daně obou stupňů se v případě jednatelky společnosti BBF Pro Car s.r.o. M. M. a dále P. K., který měl podle signální informace na starosti obstarávání obchodních záležitostí v BBF Pro Car s.r.o.,*

spokojili právě s onou signální informací, podle které zjednodušeně řečeno „M. M. neví o chodu společnosti nic a P. K. sice něco ví, ale nemá plnou moc k zastupování.“ Takový postup je dle soudu nepřijatelný, protože to byli správci daně, kteří tímto způsobem sami určili, že by jim řečení svědci nic ve věci neosvětlili. To by se snad dalo akceptovat u navrhaných svědků, kteří by byli se společností BBF Pro Car s.r.o. spojeni jen velmi okrajově, ale nikoliv u jednatelky společnosti a svědka, který má podle informací známých správcům daně vystavovat za společnost doklady, obsluhovat datovou schránku a zajišťovat veškeré další obchodní záležitosti. Takoví svědci by pro osvětlení věci měli být v daňovém řízení vyslechnuti a obsah jejich výpovědi není možné dovozovat názorem správce daně, jako se tomu stalo v případě žalobkyně. Jistě, omluvou pro neprovedení výslechu může být jeho faktická neproveditelnost, ale ani to nebylo v řízení spolehlivě zdůvodněno. Správce daně konstatoval, že svědkyně M. byla dvakrát předvolána a dvakrát se nedostavila, což pro něj znamenalo konec veškerého úsilí. Jen jedno předvolání mu postačovalo v případě svědka K. Soud proto připomíná § 100 odst. 2 daňového řádu, podle kterého „v případě, že se předvolaná osoba bez dostatečného důvodu nedostaví ani po opakovaném předvolání, může správce daně vydat rozhodnutí o předvedení a požádat o její předvedení příslušný bezpečnostní sbor, který má pravomoc k předvedení podle jiného právního předpisu.“ Soud je přesvědčen, že právě v případě M. M. a p. K. byl prostor pro předvedení těchto svědků Policií ČR. Tím, že tak správci daně neučinili a bez dalšího „domysleli“ obsah svědeckých výpovědí, došlo k zásadnímu procesnímu pochybení, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“

22. Soud se v nyní projednávané věci nejprve zaměřil na vypořádání žalobních námitek týkajících se M.M., jednatelky BBF Pro Car s.r.o.
23. Žalovaný stran snahy vyslechnout M. M. konstatoval v napadeném rozhodnutí (odst. 18 a 19) opakované, avšak neúspěšné pokusy svědkyni předvolat, aby byla následně požádána o pomoc Policie České republiky. Žalovaný v té souvislosti připomněl předvolání k podání svědecké výpovědi ze dne 21. 7. 2016, čj. 691052/16/2407-60561-402946, na den 11. 8. 2016; opakované předvolání k podání svědecké výpovědi ze dne 12. 8. 2016, čj. 751037/16/2407-60561-402946, na den 31. 8. 2016; místní šetření za účelem ověření pobytu M.M. (viz úřední záznam čj. 815078/16/2407-60561-402946); rozhodnutí o předvedení ze dne 8. 9. 2016, čj. 787914/16/2407-60561-402946; žádost o předvedení svědka ze dne 8. 9. 2016, čj. 788646/16/2407-60561-402946, na den 22. 9. 2016; a sdělení Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje, územní odbor Klatovy, Obvodní oddělení Švihov, ze dne 16. 9. 2016 (zaevidováno pod čj. 817996/16).
24. Soud dospěl k závěru, že správci daně tentokrát svým povinnostem dostáli.
25. Není sporu o tom, že došlo k opakovaným pokusům předvolat svědkyni k podání svědecké výpovědi (dne 21. 7. 2016 a 12. 8. 2016). Ve snaze zajistit výslech svědka

však prvoinstanční správce daně přistoupil i k dalším krokům. V úředním záznamu o místním šetření ze dne 7. 10. 2016, čj. 815078/16/2407-60561-402946, se stran zjišťování místa pobytu M.M. uvádí toto: „V ten samý den, tj. 6. 9. 2016, v čase od 11:40 hod. do 12:15 hod. provedly totožné úřední osoby místní šetření také na adrese (uvedena přesná adresa), kde je dle centrální evidence obyvatel trvale hlášena k pobytu svědkyně M.M. (...). Z fotodokumentace pořízené na místě šetření je zřejmé, že se na této adrese nachází zvenčí značně zchátralý rodinný dům, který na úřední osoby působil neobydleným dojmem. Tato nemovitost je situována v mírném svahu a přístupná je jen její přední část. Na brance zvonek nebyl nalezen, proto úřední osoby otevřely branku a přes přilehlou neudržovanou zahradu prošly ke vstupním dveřím do domu. Zde se nacházel neoznačený zvonek, ale na opakované zvonění a klepání na dveře nikdo v domě nereagoval. Poštovní schránka, která byla umístěna na protilehlé bráně, nebyla označena žádným způsobem (jménem nebo nějakým identifikačním údajem). Uvnitř této schránky ovšem byla uložena také písemnost od exekutorského úřadu adresovaná do vlastních rukou paní M. V sousedních rodinných domech s číslem popisným (...), umístěných vlevo od šetřeného místa, úřední osoby v době provádění šetření nikoho nezastihly. Zastižena byla až žena, která se pohybovala na sousedním pozemku příslušejícím k rodinnému domu s číslem popisným (...), jež se nacházel vpravo od prověřovaného domu. Oslovená osoba sdělila, že rodinný dům na šetřené adrese (...) je obydlen panem F.T. přibližně ve věku 57 let, který se obvykle vrací zpět domů mezi 18 - 19 hodinou. Někdy ho navštěvuje jeho syn F., jehož věk dotazovaná osoba odhadla na 15 let a za jehož matku označila právě M.M., bývalou družku F.T. Paní M. se však na adrese místa trvalého pobytu momentálně nezdržuje, naposledy jí zde oslovená osoba spatřila asi před 9 lety. Za účelem zjištění informací o aktuálním bydlišti svědkyně M.M. se poté úřední osoby vydaly na obecní úřad ve Vřeskovících (...). Přibližně v čase 12:25 hodin byla poblíž obecního úřadu zastižena poštovní doručovatelka, která sdělila, že po dobu přibližně 1,5 roku, kdy je poštovní doručovatelkou ve Vřeskovících, paní M.M. nikdy neviděla. Přesto však měla povědomost o tom, že písemnosti určené pro paní M. jsou doručovány na adresu (uvedena přesná adresa), neboť je tato adresa uváděna v databázi místní pošty jako adresa jejího trvalého pobytu. V obci Vřeskovice, respektive na adrese místa trvalého bydliště byla téhož dne v čase od 12:30 hod do 12:40 hod. dostižena též paní H.K. Ta je zaměstnána na obecním úřadě jako účetní a tak dostatečně zná místní i osobní poměry občanů, kteří se v šetřené obci zdržují. Paní K. na adresu pobytu paní M. sdělila, že na adrese (uvedena přesná adresa), kde je hlášena k trvalému pobytu, nebydlí po dobu zhruba 6 let. Shodné informace o paní M. poskytla také prodavačka v místním obchodě s potravinami. Dále paní K. přislíbila, že se pokusí zjistit kontaktní adresu na paní M. od pana T., kterému musí ještě v ten den doručit nějakou písemnost. Následující den, 7. 9. 2016, okolo 10 hodiny se telefonicky ozvala paní K. a sdělila, že pana T. doma nezastihla. Nakonec v čase od 13:00 hod. do 13:20 hod. téhož dne úřední osoby navštívily obvodní oddělení policie Švihov, do jejíž územní působnosti spadá obec Vřeskovice, kde je trvale hlášena k pobytu paní M. Ani zde se nepodařilo úředním osobám zjistit kontaktní adresu na paní M., ze které by mohla být tato svědkyně následně předvolána. Jiná adresa pobytu paní M. nebyla zjištěna ani z dostupných informací poskytnutých prostřednictvím sítě internet, např. v obchodním

rejstříku, kde lze vyhledávat podle jmen, dat narození či adres pobytů fyzických osob. Prověřování vlastnických práv k nemovitostem evidovaným v katastru nemovitostí ČR skončilo u paní M.M. rovněž s negativním výsledkem, paní M. není v šetřeném období (k datu 1. 9. 2016) vlastníkem žádné nemovitosti. Správcem daně nebyla zjištěna ani webová stránka společnosti BBF Pro Car, DIČ: CZ26374978, v níž paní M. zastává funkci jednatelky, ani dostupná kontaktní spojení na uvedenou společnost (telefonní číslo či e-mailovou adresu), pomocí nichž by mohla být získána informace o adrese, kam má být předvolání svědkyni M. doručeno. Sídlo společnosti BBF Pro Car s.r.o. na adrese Praha 5, Nám. 14. října 1307/2, PSČ 15000 zapsané v obchodním rejstříku je evidováno v seznamu tzn. virtuálních adres poskytnutých Generálním finančním ředitelstvím Z informací získaných z informačního systému ARES je zjevné, že ke dni 20. 9. 2016 bylo na adrese Praha 5, Nám. 14. října 1307/2, PSČ 15000 registrováno 1184 aktivních ekonomických subjektů. Správce daně proto, aby vyčerpal veškeré úkony k provedení svědecké výpovědi paní M., jak mu ukládá ustanovení § 100 DR, rozhodl, že požádá Policii ČR o předvedení této svědkyně.“ Dne 8. 9. 2016 pak bylo pod čj. 787914/16/2407-60561-402946 jednak vydáno rozhodnutí o předvedení předvolané osoby (= M.M.) k podání svědecké výpovědi a zároveň vyhotovena žádost (pod čj. 788646/16/2407-60561-402946) o předvedení předvolané osoby adresovaná Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje, Obvodnímu oddělení Švihov. Prvoinstančnímu správci daně se na onu žádost dostalo od PČR následující odpovědi: „Zdejší oddělení policie nemůže realizovat Vaši žádost o předvedení jmenované, neboť tato se na adrese svého trvalého pobytu již několik let nezdržuje a k objektu již nemá žádného užívacího ani jiného práva, kdy v daném případě jde pouze o její poslední zaevidovanou adresu trvalého pobytu. Objekt je v současné době ve spoluvlastnictví jiných osob. Adresa jejího současného pobytu nám není známa.“

26. Odvolací námitku pak žalovaný, na základě realizovaných kroků stran snahy o vyslechnutí M. M., vypořádal tak, že ze strany správce daně byly učiněny všechny možné kroky k zajištění provedení svědecké výpovědi paní M.M., když přes využití všech možností daných ust. § 100 daňového řádu však nemohl být navrhovaný důkaz proveden pro nekontaktnost svědkyně.
27. Soud se s tímto závěrem ztotožnil. Podle jeho názoru byly učiněny všechny potřebné kroky, které lze po správci daně v duchu daňového řádu spravedlivě požadovat, aby svědeckou výpověď zajistil. Ano, správce daně k tomu disponuje možnostmi a prostředky (které v tomto případě využil), avšak zároveň není policejním sborem ani detektivní agenturou. Soud se v té souvislosti rovněž plně ztotožnil s vyjádřením žalovaného k žalobě, kde v odst. 14 mj. uvedl: „(...) Žalovaný v žádosti o předvedení identifikoval trvalý pobyt svědkyně, přičemž žádnou jinou informaci o tom, kde by se tato osoba mohla zdržovat, nedisponoval (nutno podotknout, že ze zcela neurčitěho vyjádření P. K. toto místo také nebylo určitelné). Vzhledem ke zcela jasné odpovědi Policie ČR na tuto žádost o předvedení (svědkyně se na adrese trvalého pobytu již několik let nezdržuje a adresa jejího současného pobytu není známa) má žalovaný za to, že již dále neměl žádnou

zákonnou povinnost ohledně další komunikace s Policií ČR v souvislosti s možným výskytem svědkyně a již vůbec neměl pravomoc určovat Policii ČR, aby ověřila v jí vedených rejstřících místo, kde se svědkyně současně zdržuje. (...) Žalovaný ovšem trvá na tom, že správce daně splnil své povinnosti související s předvedením svědka již tím, že orgánu, který žádal o předvedení, sdělil o této osobě veškeré mu známé a dostupné informace o jejím trvalém pobytu. Podle názoru žalovaného byly tyto informace dostatečné k předvedení svědkyně. Pokud ovšem předvedení svědkyně nebylo úspěšné z toho důvodu, že svědkyně na dané adrese nebyla nalezena, nelze tuto skutečnost již přičítat k tíži správci daně.“ Rovněž nepřiléhavou soud shledal i žalobní námitku, podle které by správci daně postačovalo pouze požádat PČR, aby nahlédla do systému ETR a sdělila současně a faktické místo pobytu svědkyně, popř. tel. kontakt, který správce daně běžně k předvolávání využívá. Jak žalovaný stran této námitky výstižně uvedl v odst. 15 vyjádření k žalobě, „(...) žalobcem zmiňovaný systém ETR (podle veřejně dostupných informací se jedná o „evidenci trestního řízení“ vedenou Policií ČR) není evidencí, kterou by žalovaný běžně využíval prostřednictvím Policie ČR, přičemž v daném případě nevznikl ani racionální předpoklad pro žádost o její využití, neboť žalovanému není známo, že by s paní M. bylo vedeno trestní řízení a mohla by tak v této evidenci být vedena. (...)“. Soud je i v tomto směru s žalovaným ve shodě a uzavřel, že námitky týkající se neprovedení svědecké výpovědi M.M. byly nedůvodné.

28. Nedůvodná byla i námitka, podle které byl svědek P.K. označen za nevěrohodného. V napadeném rozhodnutí je stran hodnocení svědecké výpovědi P.K. uvedeno toto (odst. 25): „Odvolací orgán konstatuje, že z pohledu tohoto rozsudku tedy nelze odpovědi svědka osvědčit jako věrohodný důkaz uskutečnění služeb dle faktur od společnosti BBF Pro Car, neboť předmětem dokazování v daňovém řízení není získat „nějakou pravděpodobnost“ o tom, zda se možná nějaké plnění od deklarovaného dodavatele uskutečnilo, či mohlo uskutečnit, ale smyslem a cílem dokazování je jednoznačně prokázat, zda k tomuto plnění došlo, či nikoliv. Obecné sdělení svědka nestačí k prokázání uskutečnění věcného plnění v tvrzeném rozsahu a obsahu, tedy nepostačuje k prokázání daňové uznatelnosti nákladu na stavební a úklidové práce, vybavení a údržbu kanceláří a služeb v oblasti řízení a organizace podniku.“ Tedy, jak správně poznamenal žalovaný ve vyjádření k žalobě (odst. 20), jako nevěrohodný nebyl označen svědek P.K., bylo pouze (a správně) konstatováno, že jeho výpověď, vzhledem k míře její obecnosti (obsah výpovědi sumarizován v odst. 21 a 24 napadeného rozhodnutí), věrohodně neprokázala uskutečnění služeb dle příslušných faktur.
29. Soud se neztotožnil ani s tvrzeními stran notářského zápisu NZ 23/2017, N 26/2017 ze dne 24. 2. 2017. Jak výstižně rekapituloval jeho obsah žalovaný v odst. 28 napadeného rozhodnutí, P.K. skrze notářský zápis vyjevil, že pracovnice Finančního úřadu pro Karlovarský kraj byly v průběhu jeho výslechu „poměrně nepříjemné“, přičemž panu K. „dávaly najevo svoji moc“. Protokol, dle jeho tvrzení, „neobsahuje celou jeho výpověď, neboť obě paní ke spoustě sdělení uvedly, že nejsou důležitá a není třeba je do protokolu zaznamenávat“. P.K. však následně seznal, že „skutečnosti, které

k jeho působení ve společnosti BBF Pro Car s. r. o. pracovním sdělil a nejsou v protokolu zaznamenány, důležité jsou. P. K. připomněl, že výpověď se týkala převážně činnosti pro společnost žalobce a zajišťování rekonstrukce jejích prostor v Praze a Habartově, přičemž uvedl, že *„z rekonstrukce má nějaké fotografie a je ochoten je kdykoliv finančnímu úřadu předložit“*. Závěrem P.K. konstatoval, že *„toto prohlášení učinil na základě konfrontování společností ATON SECURITY, která se podívala nad jeho předmětnou výpovědí“* a zároveň dal najevo ochotu *„opětovně se podrobit výsledku správce daně“*.

30. Předně, soud rozhodně není toho názoru, že by samotný obsah notářského zápisu, resp. to, co do něj P.K. uvedl, bylo možné označit za prokazující rozporný postup správce daně se zásadami dobré správy. Obecná slovní spojení typu „pracovnice byly poměrně nepříjemné“, resp. „pracovnice dávaly najevo svoji moc“ nic takového neprokazují. A rozpor se zásadami dobré správy nelze seznat ani z protokolace průběhu svědecké výpovědi. Jak uvedl žalovaný v odst. 30 napadeného rozhodnutí, svědecká výpověď začala v 10 hodin a skončila ve 12.40. Během ní byl protokol hlasitě diktován, k přerušení průběhu došlo pouze jednou, a to na pět minut, kdy se chtěl svědek projít po chodbě. Svědek neměl žádné výhrady k obsahu protokolu, nenavrhoval žádná doplnění či opravy a zaznamenaný obsah pak stvrdil svým podpisem. Soud se s takovým popisem události ztotožnil a nenalezl v postupu správce daně cokoliv rozporného se zásadami dobré správy.
31. Důvodné nebyly ani námitky stran fotografií a záznamů, které měl P.K. objevit až poté, co byl vyslechnut, resp. povědomí P. K. o M. M. Sám žalobce ve vyjádření ze dne 26. 2. 2017 ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení uvedl, že se mu podařilo P.K. poté, co se seznámil s obsahem jeho svědecké výpovědi, zkontaktovat. P.K., podle žalobcových slov, sdělil, že *„v relativně nedávné době objevil i fotografie z rekonstrukce kanceláří, které by dokázal poskytnout“* a také to, že *„při objevení fotografií našel různé záznamy (účetní), na kterých figuroval název daňového subjektu, ale jelikož se jednalo o záznamy staršího data (kolem roku 2010), nevěnoval jim bližší pozornost“*. Z dalších žalobcových slov ve vyjádření ze dne 26. 2. 2017 je zřejmé, že P.K. až poté, co sdělil žalobci informaci o nově objevených fotografiích a záznamech, mu následně doručil výše uvedený notářský zápis. Jestliže však mohl žalobci doručit notářský zápis, mohl s ním jistě doručit i ony fotografie a záznamy, příp. informaci o pobytu M. M., aby mohly být předány správce daně (příp. je mohl správci daně doručit sám). To, že se tak nestalo, nemůže jít k tíži správce daně.
32. A stejné platí o neprovedení dalšího výsledku P.K. Soud je jednak toho názoru, že během téměř tříhodinového výsledku měl P.K. dostatečný prostor pro sdělení všeho podstatného, a dále, že z ničeho, co žalobce uvedl na podporu požadavku na opakování výsledku, nevyplývalo, že by další svědecká výpověď P.K. přinesla do objasnění skutkového stavu cokoliv nového a zásadního. Byl to ostatně sám žalobce,

kdo v žalobě, s odkazem na sedmileté období mezi výsledkem a realizací údajně poskytnutých plnění, konstatoval, že „s takovýmto odstupem času není možné, aby svědci vypovídali detailně, tak jak by tomu bylo bezprostředně nebo pár let po uskutečnění plnění.“

33. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

34. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. 12. 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu